

„Földi mennyország”

„Ezek a mai fiatalok” - szervezeti körkép 3.rész

Interjúalanyom egykori diáktársunk, Ablonczy Áron, aki élete egyik legmeghatározóbb kilenc hónapját töltötte a „földi mennyországban”. Hol is található ez a hely? A cikk elolvasása során kiderül, valamint az is, hogy miért érdemelte ki a hely ezt a megnevezést.

Áron jelenleg a Gazdagréti Református Gyülekezet beosztott lelkésze. Lelkészi teendői mellett egy éve már férjként is helyt áll felesége, Edina oldalán.

Mibe is kapcsolódtál be kilenc hónap erejéig?

A Lee Abbey nevű mozgalomnak voltam önkéntese a devoni telephelyén Angliában. Ezen kívül még van másik négy telephely a szigetországban. Devonban egy hotel található, amely konferencia központként is szolgál. Különböző gyülekezeti, ifjúsági csoportok érkeznek erre a helyre, olyan lelki, feltöltő programokra, amelyeket a hotel kínál. Itt megközelítőleg kilencvenen dolgoznak, többségük fiatalok, húszas éveiket taposók. Huszonkettő országból érkeznek ide a szolgálni kívánók. Én érettségi után, teológia előtt jelentkeztem 2010-ben. Akkor például együtt szolgáltam afrikai és indiai társakkal is. Hét különböző szolgálati terület van: konyhai, adminisztrációi, recepciói, takarítói, gyermekszolgálati, ifjúsági és birtokfenntartási. Az ott töltött idő alatt változtathat az ember, hogy hol is szeretne tevékenykedni. Én a legtöbb hónapot a birtokfenntartással töltöttem, ez volt számomra a legszimpatikusabb. Száznyolcvan hektárnyi területnek voltunk a gondozói. Kettő erdő, kétszázötven bárány és negyvennyolc tehén tartozott ehhez a nagy birtokhoz. Az állatok igazából esztétikai funkciót töltöttek be. A birtokfenntartóknak favágással, fűnyírással és egyéb hasonló dolgokkal teltek a napjaik.

Egy keresztyén helyről beszélünk. Nektek önkénteseknek milyen lehetőségeket biztosítottak a lelki feltöltődéshez?

A legtöbbet az adott nekem, hogy egy napi ritmust meghatároztak. Nem tudnék mondani még egy ilyen helyet, amely a lelki növekedésemhez ennyire hozzájárult és figyelt volna rá. Reggeli imával kezdtük a napot, amelyet mindig valaki a közösségből tartott. Tehát volt, hogy néha rám esett a sor. A következő lelki testi megpihenés ebéd után volt, ami nem tartott tovább 10-15 percnél. Ezek minden nap fix, napi kétszeri elmélyülést jelentettek a hitben, ami óriási segítség volt ahhoz, hogy rendszerességgel odaforduljak Istenhez. Őszintén bevallom, hogy elsősorban nyelvtanulás céljából jelentkeztem Devonba, amire utólag azt mondom, hogy hiba volt, mert sokkal többről szól ez a hely, és sokkal többet is nyújt. Én például itt kaptam Istentől megerősítést arra, hogy teológiára jelentkezsek.

A felsoroltakon kívül megemlíteném még a szerda, mert az a közösség napja volt, ergo kevesebbet dolgoztunk. Aznap részt vettünk istentiszteleten, úrvacsorán, esténként pedig kiscsoportos beszélgetéseken. Vasárnaponként a hotel vendégeivel együtt csendesedtünk el egy istentisztelet keretén belül, dolgoznunk nem nagyon kellett.

Mivel egy mindentől távoli és - megjegyzem - gyönyörű helyen voltunk fiatalok összezárva, így rá voltunk kényszerülve a másokkal való kapcsolatteremtésre. Ezért egyéb dicsőítő, illetve imaalkalmak is kialakultak pluszban.

Alakultak-e ki mélyebb barátságok? Hogyan fért meg egymás mellett a sok kulturális különbözőség?

Természetesen alakultak ki olyan barátságok, amelyekben őszintén beszélhettem az engem foglalkoztató nehézségekről, kérdésekről. Azt már kevésbé mondanám, hogy a mai napig tartom ezekkel az emberekkel a kapcsolatot. Néha beszélek velük interneten keresztül. Ha nem is maradtak fent ezek a barátságok, mégis azt

mondhatom, hogy sokat merítettem belőlük. Egy érdekes esettel azért rendelkezem: egy sráccal annyira jóba lettem, hogy én prédikáltam Angliában az esküvőjén.

Az, hogy ennyiféle országból és kultúrából érkezünk, engem nem zavart. Elfogadó típus vagyok. De tudom, hogy voltak és vannak, akik nehezebben kezelik az ilyeneket. Az indiaiak például olyan ételt készítenek, amelynek azért van egy jellegzetes illata, mondhatni szaga és emellett hangosak is. Az afrikaiak visszahúzó-dóak. Az angolok eléggé magabiztosak. És voltak ugye olyanok is, akik nem annyira beszéltek a nyelvet. Mindezek ellenére azt mondom, hogy jól kezeltük egymást. Ennek az egyik oka az, hogy intenzív csapatmunka folyt. A másik oka az, hogy a közösségi terek mellett – pl. moziszoba, nappali – biztosítva voltak az egyéni szobák is, amelybe bárki visszavonulhatott, ha szükségét érezte.

A hotel külön összpontosított arra, hogy a különböző kultúrákból érkezőket megismertesse egymással. Erre szolgált a keddenkénti „international evening” nevű alkalom. Ezen az alkalmon mindig az ugyanazon nemzetiségbe tartozó emberek adtak elő egy rájuk jellemző kisebb produkciót. A svédek gumicsizmában táncoltak, az afrikaiak doboltak, a magyarok néptáncoltak, de volt olyan is, hogy az adott nemzetre jellemző tradicionális ételt kellett elkészíteni. Nagyon élveztük ezeket az alkalmakat. Nem a különbségekre fókuszáltunk.

Mi az, ami a legjobban megfogott az ott eltöltött idő alatt?

A hely légköre az, ami igazán megfogott. Ritkán van ilyen, de itt igen: jó volt rengeteg emberrel együtt lenni. Egy fiatalos társaságban úgy van jelen az ember, hogy nincs más ingere, gondolkodom itt például arra, hogy nem kell hazamenni, nem tudsz belőle kilépni, ezért valamilyen szinten rá vagy kényszerülve, és itt ennek a rákényszerülésnek pozitív eredménye lett.

Számomra a lelki tartalom az, ami még meghatározó volt. Földi mennyországnak hívom ezt a helyet. Nagyon jó volt megélni a napi ritmust, az elfogadást. Itt tapasztaltam meg azt, hogy milyen is az, ha valakiben megbíznak. Ha valami ötletem volt, például egy pub-ot szerettem volna létrehozni, akkor annyit mondtak csak, hogy rendben van, mennyi pénzre van szükséged hozzá? Az önismeretemen, a magabiztosságomon sokat fejlesztett a hely és az ottani emberek. Mellesleg a munkát is nagyon élveztem.

Már több ismerősömet is bátorítottam arra, hogy használja ki ezt a lehetőséget és éljen vele. Jelenleg is tartózkodik kint egy barátom. Annyit el kell árulnom, hogy kb. fél év mire lezajlik a jelentkezési és felvételi procedúra. Fontos az, hogy lássák, a szolgálat miatt mész ki, nem pedig nyelvtanulás, párkeresés, vagy világlátás céljából. És ha már tényleg ott leszel, akkor szintén csak a szolgálatodra és önmagadra koncentrálj, így lesz időd megélni azokat a csodákat, amelyekkel én is találkoztam.

Köszönöm Áronnak azt, hogy a sűrű teendői mellett rám is szánt időt és megajándékozott bennünket a Lee Abbey mozgalommal kapcsolatos tapasztalataival és élményeivel. Úgy gondolom, hogy aki elolvasta ezt az interjút, abban felébredhetett az a vágy, hogy akár ő is részese lenne ennek a darabka „földi mennyországnak”. Isten gazdag áldását kívánom Áronra és Edinára!

Biczó Zsuzsanna